

К. З. Пирцхалавааспірант
Університету митної справи та фінансів

СУЧАСНИЙ СТАН ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАХИСТУ ОБ'ЄКТІВ ПРАВА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В УКРАЇНІ

У даній статті наведено результат аналізу сучасного стану правового забезпечення захисту об'єктів права інтелектуальної власності в Україні. У статті досліджено еволюцію законодавчого середовища в Україні, регулюючого сферу інтелектуальної власності. У статті висвітлено як позитивні аспекти сучасного правового забезпечення, такі як гармонізація з європейськими стандартами, сприяння інноваціям та творчості, так і негативні, як то труднощі у процесі захисту правовласників. Крім того, у статті акцентовано увагу на викликах, з якими стикаються правовласники. Автор статті закликає до подальших реформ і вдосконалення правового середовища з метою забезпечення ефективного захисту правовласників в Україні та створення сприятливої атмосфери для інновацій та творчості. У статті розкрито поняття «правове забезпечення» та «правове регулювання», досліджено їх співвідношення. Наведено визначення поняття «об'єкт права інтелектуальної власності» та подано класифікацію об'єктів права інтелектуальної власності. Проаналізовано мету і призначення правового регулювання відносин у сфері права інтелектуальної власності. У статті наведено форми захисту права інтелектуальної власності. Викладено перелік чинних нормативно-правових актів, що забезпечують захист і охорону об'єктів права інтелектуальної власності в Україні. Досліджено прогалини у національній системі захисту об'єктів права інтелектуальної власності та запропоновано шляхи їх вирішення. Наведено практику національних судів щодо розв'язання спорів, пов'язаних із порушеннями у сфері права інтелектуальної власності. У статті проаналізовано альтернативні способи захисту об'єктів права інтелектуальної власності, зокрема медіація, висвітлено переваги і недоліки зазначеної процедури.

Ключові слова: об'єкт права інтелектуальної власності, інтелектуальна власність, правове забезпечення, судова практика, законодавче регулювання, медіація, правопорушення, правовий акт, класифікація об'єктів права інтелектуальної власності.

Постановка проблеми: Інтелектуальна власність є надзвичайно важливим і цінним активом у сучасному світі. Сфера інтелектуальної власності охоплює широкий спектр об'єктів, таких як знаки для товарів і послуг, промислові зразки, секрети виробництва, ноу-хау тощо. Забезпечення належного захисту об'єктів права інтелектуальної власності є ключовим завданням для сприяння інноваціям, розвитку творчості та стимулювання економічного зростання країни.

В Україні правове забезпечення захисту об'єктів права інтелектуальної власності перебуває лише на етапі розвитку, тоді як відносини у сфері інтелектуальної власності набирають обертів, що й обумовлює потребу у вчасному та ефективному врегулюванні згаданої сфери.

Однією з основних складових правового забезпечення захисту об'єктів права інтелекту-

альної власності в Україні є наявність відповідного законодавства.

Україна є учасницею різних міжнародних угод та конвенцій, які регулюють питання захисту інтелектуальної власності. Зокрема, Україна є учасницею Бернської конвенції про охорону літературних і художніх творів, Паризької конвенції про охорону промислової власності та інших міжнародних угод, що забезпечують гармонізацію та взаємне визнання прав інтелектуальної власності.

Швидкий темп технологічного розвитку призводить до нових викликів у сфері інтелектуальної власності, таких як цифрове піратство, порушення авторських прав у Інтернеті тощо, до яких чинні нормативно-правові акти можуть бути недостатньо адаптовані. Цим обумовлено необхідність вдосконалення національного законодавства з питань захисту інтелектуаль-

ної власності, адже відповідність сучасним вимогам і стандартам є надважливою.

Разом з тим, для ефективного захисту порушених прав у сфері інтелектуальної власності надважливим є інтерпретація та безпосереднє застосування законів, що регулюють відносини у даній сфері. Саме тому огляд практики національних судів допомагає вирішувати суперечки та колізії в текстах законів, а сама судова система служить мабуть найбільш дієвим механізмом вирішення конфліктів і спорів, пов'язаних з інтелектуальною власністю.

Актуальність даної теми обумовлена тим, що захист інтелектуальної власності стає ключовим аспектом у залученні інвестицій, розвитку інноваційного бізнесу та дотриманні міжнародних зобов'язань, які взяла на себе Україна. При цьому швидкі темпи технологічного розвитку призводять до нових викликів у сфері інтелектуальної власності, зокрема в цифровій сфері, де порушення прав інтелектуальної власності стає більш доступним та поширеним явищем.

Схожі питання досліджували такі автори, науковці та юристи як Добровольська К.Л., Світличний О.П., Цибульов П.М., Можайкіна О. С. та інші. Зроблені зазначеними авторами висновки заслуговують на увагу та становлять теоретичну базу для подальших наукових досліджень у цій сфері.

Мета даної статті полягає в проведенні глибокого аналізу і комплексного дослідження поточного стану правового регулювання сфери захисту об'єктів права інтелектуальної власності в Україні.

Виклад основного матеріалу. Правове регулювання сфери захисту права інтелектуальної власності в Україні пройшло ряд етапів, які досі залишалися здебільшого поза увагою наукової спільноти. Ці етапи були обумовлені конкретними історичними подіями, які мали безпосередній вплив на процес реформування національного законодавства у сфері захисту права інтелектуальної власності.

Формування нормативної бази у сфері права інтелектуальної власності в Україні розпочалося відразу після проголошення незалежності України у 1991 році.

Саме у цей період виникла необхідність в розробці власного законодавства у сфері інтелектуальної власності, а також його адаптації до вимог міжнародного права. Цей період характеризується такими подіями як ратифікація Україною міжнародних угод із питань захисту прав інтелектуальної власності. Умовно цей

етап можна вважати етапом започаткування законодавчого врегулювання сфери інтелектуальної власності.

У цей же час в Україні розробляються та приймаються спеціальні закони, які регулюють відносини у сфері захисту інтелектуальної власності, зокрема «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» (15 грудня 1993 року); «Про авторське право і суміжні права» (23 грудня 1993 року); «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» (15 грудня 1993 року); «Про охорону прав на промислові зразки» (15 грудня 1993 року); «Про охорону прав на сорти рослин» (21 квітня 1993 року); Указ Президента України «Про Тимчасове положення про правову охорону об'єктів промислової власності та раціоналізаторських пропозицій в Україні» (№ 479/92, 18 вересня 1992 року).

Чинні в Україні нормативно-правові акти доповнюються розділами, присвяченими питанню захисту інтелектуальної власності - Закон України «Про власність» доповнено розділом «Право на інтелектуальну власність».

Окремо слід згадати й про створення у 1992 році Державного патентного відомства України, на яке покладено функції центрального органу виконавчої влади у сфері охорони промислової власності, та про створення цього ж року Державного агентства з авторських і суміжних прав, що почало виконувати покладено функції центрального органу виконавчої влади у сфері захисту авторського права і суміжних прав.

Укладення Україною Угоди про партнерство та співробітництво з ЄС та початок переговорного процесу щодо набуття членства у Світовій організації торгівлі (СОТ) зумовило формування другого етапу становлення сфери захисту права інтелектуальної власності в Україні, який можна вважати етапом розвитку.

На цьому етапі на перший план виходить запровадження міжнародно-правової основи охорони інтелектуальної власності, що стає можливим завдяки приєднанню України до Бернської конвенції про охорону літературних і художніх творів (25 жовтня 1995 року), Міжнародної конвенції про охорону нових сортів рослин (3 листопада 1995 року), Договору про закони щодо товарних знаків (1 серпня 1996 року), Будапештського договору про міжнародне визнання депонування мікроорганізмів з метою патентної процедури (2 липня 1997 року), Женевської конвенції про охорону інтересів виробників фонограм від незакон-

ного відтворення їхніх фонограм 1971 року (18 лютого 2000 року) тощо.

Ратифікація міжнародного договору проводиться одночасно із внесенням змін до чинних законів України [1].

Наступним етапом стає прийняття в Україні спеціальних законів (наприклад, Закону України «Про охорону прав на топографії інтегральних мікросхем» від 5 листопада 1997 року та Закону України «Про охорону прав на зазначення походження товарів» від 16 червня 1999 року), а також внесення до Конституції України гарантій захисту інтелектуальної власності, які найшли своє втілення у статтях 41 і 54 Конституції.

Затвердження Україною у 2000 році Програми інтеграції до Європейського Союзу поклало початок третьому етапу розвитку системи захисту інтелектуальної власності, який характеризується процесом узгодження національного законодавства України із вимогами Угоди про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності (TRIPS) Світової організації торгівлі (СОТ).

Створення 29 вересня 2017 року Вищого суду з питань інтелектуальної власності (або ІР-суду) – вищого спеціалізованого суду у судовій системі України, ознаменувало новий етап розвитку і удосконалення системи захисту інтелектуальної власності в Україні.

Разом з тим, не дивлячись на відчутний прогрес у побудові системи захисту інтелектуальної власності в Україні, існує кілька недоліків та прогалин, які суттєво впливають на правовласників та гостро ними відчуються.

По-перше, процедура реєстрації права інтелектуальної власності може бути досить тривалою, що може обмежувати швидкий доступ правовласника до захисту порушеного права. Крім того, як наголошує Добровольська К.Л. [2], під час реєстрації об'єктів промислової власності чинне законодавство по-різному визначає, що саме підлягає реєстрації, зокрема, право інтелектуальної власності чи сам об'єкт, охоронний документ на нього.

По-друге, неефективність правоохоронних органів та судової системи, складність у виконанні судових рішень.

По-третє, відсутність адекватної освіти щодо інтелектуальної власності серед пересічних громадян, що може сприяти незаконному використанню об'єктів права інтелектуальної власності та порушенню прав авторів (правовласників).

З огляду на викладене, доцільно розглянути поняття «правове забезпечення» і «правове регулювання», співвідношення цих понять.

Автор дотримується думки, що правове забезпечення вказує на систему заходів, які призначені для забезпечення та гарантування виконання правил, норм, інструкцій, процедур, визначених законодавством. Правове забезпечення має на меті забезпечити функціонування правил та норм, установлених нормативно-правовими актами.

У свою чергу правове регулювання - поняття широкіше, яке вказує на процес створення, встановлення, зміни та виконання правил і норм, які регулюють поведінку громадян, організацій і владних структур в суспільстві. Правове регулювання охоплює всі аспекти правової системи, включаючи створення нових законів, внесення змін до існуючих, їх удосконалення тощо.

Співвідношення між цими поняттями полягає у тому, що їх загальною метою є забезпечення порядку, справедливості і дотримання закону в суспільстві. Правове регулювання встановлює правила і норми, а правове забезпечення гарантує їхнє виконання і дотримання.

Разом з тим, з метою ефективного регулювання і забезпечення захисту об'єктів права інтелектуальної власності необхідно визначитись із поняттям.

Найбільш розповсюдженим визначенням поняття «об'єкт права інтелектуальної власності» є наступне – це результат інтелектуальної, творчої діяльності особи.

До об'єктів права інтелектуальної власності, на думку групи науковців [3], належать: літературні та художні твори у сфері літератури, науки та мистецтва; виконання; фонограми, відеограми і передачі (програми) організацій мовлення; комп'ютерні програми, компіляції даних (бази даних); винаходи, корисні моделі, промислові зразки; наукові відкриття; компонування (топографії) інтегральних мікросхем; раціоналізаторські пропозиції; сорти рослин, породи тварин; позначення: комерційні (фірмові) найменування, торговельні марки (знаки для товарів і послуг), географічні зазначення тощо; нерозголошена інформація (комерційна таємниця). Крім того, до об'єктів права інтелектуальної власності належить захист від недобросовісної конкуренції.

Існує кілька підходів до класифікації об'єктів права інтелектуальної власності.

Одні вчені розділяють об'єкти права інтелектуальної власності на дві групи – авторське

право і суміжні права та право промислової власності.

До об'єктів права промислової власності відносять технічні рішення (винаходи), корисні моделі; зовнішній вигляд промислових виробів (промислові зразки – малюнки чи моделі); символи чи позначення, що проставляються на промислових виробках, використовуються при наданні послуг (торгівельні марки, або знаки для товарів та послуг); географічні зазначення місць походження товарів; найменування фірм, під якими вони виступають у господарському обороті (фірмові або комерційні найменування); сорти рослин; породи тварин; топографії інтегральних мікросхем тощо.

До об'єктів авторського права і суміжних прав відносять твори, створені в результаті творчої інтелектуальної праці - твори науки, літератури, мистецтва [4, с. 20, 21].

У свою чергу Світличний О.П. вважає доцільним здійснити умовний поділ об'єктів права інтелектуальної власності на чотири інститути – інститут авторського права і суміжного права, інститут промислової власності, інститут селекційних досліджень та інститут нетрадиційних об'єктів права інтелектуальної власності.

Об'єктом авторсько-правових відносин науковець визнає нематеріальне благо у вигляді продукту духовної творчості, а саме – твори науки, літератури, мистецтва.

Інститут промислової власності, на думку Світличного О.П., становлять засоби індивідуалізації учасників господарського обороту товарів та послуг (торговельні марки, комерційні (фірмові) найменування, зазначення походження товару (географічне зазначення); винаходи та корисні моделі; промислові зразки; компонування (топографії) інтегральних мікросхем.

До інституту селекційних досліджень науковець відносить сорти рослин та породи тварин, а до інституту нетрадиційних об'єктів права інтелектуальної власності – раціоналізаторські пропозиції; наукові відкриття; комерційну таємницю.

Аналізуючи мету правового регулювання відносин у сфері права інтелектуальної власності, слід зазначити наступне.

Одним із основних завдань правового регулювання є надання правового захисту творцям (авторам) і винахідникам (правовласникам). Адекватний захист стимулює творчу та інноваційну діяльність, оскільки автори відчувають впевненість у тому, що їхні інтелектуальні

зусилля будуть винагороджені і захищені від незаконного використання.

Ефективне правове регулювання в сфері інтелектуальної власності сприяє інноваціям і розвитку нових технологій. Це стимулює процес дослідження і розробки, а також сприяє розвитку конкуренції в галузях, де інтелектуальна власність є ключовим активом.

Забезпечення правового захисту авторів і творців в сфері літератури, музики та інших галузей мистецтва сприяє розвитку культури та творчості. Це допомагає зберігати і популяризувати культурний спадок.

Окрім того, правове регулювання відносин у сфері інтелектуальної власності визначає права і обов'язки сторін та процедури вирішення суперечок, що потенційно може зменшити кількість судових спорів.

Торкаючись правового регулювання сфери інтелектуальної власності, не можна оминати й питання форми захисту права інтелектуальної власності.

Поширеним є розмежування форм захисту на юрисдикційну і неюрисдикційну.

Неюрисдикційна форма захисту передбачає захист права інтелектуальної власності своїми силами, без звернення за допомогою до державних або інших компетентних органів, тобто самозахист. Наприклад, це може бути відмова здійснити певні дії, передбачені укладеним договором про передачу (уступку) майнових прав інтелектуальної власності або ліцензійним договором, відмова від виконання недійсного договору тощо. Обрані засоби самозахисту не повинні бути забороненими законодавством та не повинні суперечити моральним засадам суспільства.

Юридичні форми захисту застосовують два порядки захисту: загальний (судовий) та спеціальний (адміністративний). Загальний порядок захисту здійснюється в судах.

Спеціальний порядок захисту прав здійснюється в органах державного управління або в органах Антимонопольного комітету України, або в органах державної митної служби України [5].

Право інтелектуальної власності може бути захищене різними формами, які відрізняються в залежності від виду об'єкта інтелектуальної власності.

Так, авторське право виникає автоматично внаслідок створення твору, а тому право автора не потребує додаткової реєстрації, хоча реєстрація може бути здійснена за бажанням.

Зазвичай термін дії майнових авторських права охоплює період життя автора та певний термін після його смерті (наприклад, 50 або 70 років).

У свою чергу формою захисту торговельних марок є їх реєстрація та отримання свідоцтва, адже свідоцтво надає його власнику право використовувати торговельну марку та інші права, визначені Законом. Права, що впливають із свідоцтва, діють від дати подання заявки [6].

Кожна з форм захисту має свої власні правила, процедури і вимоги, які визначаються відповідними законами та міжнародними угодами.

Система захисту об'єктів права інтелектуальної власності в Україні доволі розвинута та осучаснена.

Основними нормативно-правовими актами, які регулюють відносини у сфері захисту права інтелектуальної власності, є наступні: Конституція України, Цивільний кодекс України, Господарський кодекс України, Закони України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг», «Про авторське право і суміжні права», «Про охорону прав на промислові зразки», «Про правову охорону географічних зазначень», «Про охорону прав на компонування напівпровідникових виробів», «Про захист від недобросовісної конкуренції», «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі».

Окремо слід згадати Всесвітню конвенцію про авторське право, Паризьку конвенцію з охорони промислової власності та Бернську конвенцію з охорони літературних і художніх творів.

Практичне застосування норм права реалізується через судові рішення, які слугують допоміжним інструментом регулювання відносин у сфері захисту об'єктів права інтелектуальної власності.

Так, Верховний Суд у Постанові від 06.02.2020 року у справі № 910/13822/16 дійшов правового висновку, що введення в оману щодо особи, яка виробляє товар або надає послугу, є абсолютною підставою для відмови у наданні правової охорони торговельної марки:

«9.3. Припис абзацу п'ятого пункту 2 статті 6 Закону є абсолютним критерієм для відмови в наданні правової охорони та стосується виключно змісту самого заявленого на реєстрацію позначення (його власної видимої оманливості, наприклад, позначення «вода» для горілчаних виробів; «французьке вино» на етикетці товару українського виробника), тоді як можливість сплутування з іншими раніше зареєстрованими або заявленими на реєстрацію знаками

інших осіб як відносний критерій та наслідки цього (зокрема, щодо можливості введення в оману) мають правове значення при застосуванні пункту 3 статті 6 та пункту 5 статті 16 Закону № 3689» [7].

Початок перебігу позовної давності для звернення з позовами про визнання недійсними свідоцтв України на знаки для товарів і послуг не може автоматично збігатися з датою публікації відомостей про реєстрацію знака для товарів і послуг. Це право пов'язане, зокрема, з початком виникнення відповідного конфлікту на ринку щодо оспорюваного позначення, наприклад, початком використання спірного позначення на ринку.

Відповідного правового висновку дійшов Верховний Суд у справі за позовом Компанії «Джек Деніел'с Пропертіз, Інк.» (Jack Daniel's Properties Inc.) до Товариства з обмеженою відповідальністю «Буклет-Юг», Міністерства розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України з позовом про визнання недійсними свідоцтва України на знак для товарів і послуг «BLACK JACK», свідоцтва України на знак для товарів і послуг «БЛЕК ДЖЕК», власником яких є відповідач 1; зобов'язання відповідач 2 внести зміни до Державного реєстру свідоцтв України на знаки для товарів і послуг щодо визнання недійсними зазначених свідоцтва та опублікувати відомості про це в офіційному бюлетені «Промислова власність» у зв'язку з тим, що зазначені торгівельні марки схожі настільки, що їх можна сплутати з раніше зареєстрованим знаком для товарів і послуг «JACK DANIEL'S», власником якого відповідно до свідоцтва України є позивач.

ВС зауважив, що вирішуючи спори щодо визнання недійсними свідоцтв України на знаки для товарів і послуг, суд має виходити з того, що початок перебігу позовної давності для звернення до суду з такими позовами не може автоматично збігатися з датою публікації відомостей про реєстрацію знака для товарів і послуг.

Це право пов'язане, зокрема, з початком виникнення відповідного конфлікту на ринку щодо оспорюваного позначення, наприклад, початком використання спірного позначення на ринку.

Отже, оскільки позивач заперечував проти задоволення заяви про застосування позовної давності у зв'язку з тим, що він не знав про реєстрацію ТМ «BLACK JACK» («БЛЕК ДЖЕК») з моменту публікації відомостей про їх реєстрацію, тому немає підстав вважати такий момент початком перебігу позовної давності до вимог

у цій справі. Відповідач 1 цих доводів позивача не спростував, тому суд першої інстанції обґрунтовано відмовив у задоволенні його заяви про застосування строку позовної давності у зв'язку з відсутністю доказів, що позивачу було відомо про реєстрацію оскаржуваних знаків більше ніж три роки до дати подання позову [8].

Окрім судового вирішення спору, існують й альтернативні способи захисту об'єктів права інтелектуальної власності, включаючи медіацію та інші методи вирішення спорів.

Медіація - структурована добровільна та конфіденційна процедура позасудового врегулювання спору (конфлікту), в якій медіатор (посередник) допомагає сторонам у розумінні їхніх інтересів та пошуку ефективних шляхів досягнення взаємоприйняттого рішення [9].

Медіація є особливою формою переговорів, а її природа визначена місцем і роллю медіатора в цій процедурі. Оскільки медіатор не наділений правом і повноваженнями приймати будь-які рішення, нічого не буде вирішено, якщо обидві сторони не погодяться на це. Усвідомлення, що варіанти рішень не можуть бути нав'язані медіатором, значно зменшує напруження всіх сторін та зменшує ймовірність того, що будь-яка із сторін конфлікту буде відстоювати лише займану позицію [10].

Серед переваг медіації можна виділити оперативність вирішення конфлікту; конфіденційність; вільність форми комунікації та відсутність формалізації; невисока вартість процедури; гнучкість рішень.

У свою чергу медіації притаманні й очевидні недоліки: медіація можлива виключно за згоди усіх сторін конфлікту, яку не завжди можливо досягти; у разі недобросовісності хоча б однієї зобов'язаної сторони примусове виконання прийнятого в результаті медіації рішення є неможливим.

Висновки з дослідження та перспективи подальшого розвитку у цьому напрямі. Україна має достатньо розвинену систему законодавства, яка регулює сферу захисту права інтелектуальної власності. Ця система включає в себе як національні закон і нормативно-правові акти, так і міжнародні угоди, які створюють правовий каркас для захисту інтелектуальної власності в Україні. Незважаючи на наявність законів, існують проблеми в їх правозастосуванні, які включають в себе тривалість і високу вартість судових процесів, відсутність ефективного механізму виконання рішень суду. Україна активно співпрацює з між-

народними організаціями, такими як Всесвітня організація інтелектуальної власності (ВОІВ), для покращення системи захисту інтелектуальної власності та її гармонізації з міжнародними стандартами. Покращення системи захисту права інтелектуальної власності в Україні є необхідним, а ці реформи можуть включати в себе спрощення процедур реєстрації, покращення механізмів врегулювання судових справ і підвищення ефективності правозастосування. Захист об'єктів права інтелектуальної власності має важливе значення для стимулювання творчості, інновацій та розвитку економіки країни. Ефективна система захисту права інтелектуальної власності сприяє залученню інвестицій та розвитку креативних галузей. Узагальнюючи, сучасний стан правового захисту об'єктів права інтелектуальної власності в Україні потребує подальших заходів для покращення правозастосування та створення сприятливого середовища для інновацій та творчості.

Список використаної літератури:

1. *Верховна Рада України* (2004), Закон України «Про міжнародні договори України», доступно за посиланням: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1906-15#Text> (дата звернення - березень 2021 року)
2. Добровольська К.Л., Правове забезпечення охорони та захисту прав інтелектуальної власності в Україні, доступно за посиланням: http://www.dy.nayka.com.ua/pdf/9_2021/75.pdf (дата звернення - березень 2021 року)
3. Опришко В.Ф., Шульженко Ф.П., Шимон С.І. та ін.; Правознавство: Підручник, доступно за посиланням: <https://buklib.net/books/25018/> (дата звернення - лютий 2021 року)
4. Світличний О.П., Право інтелектуальної власності, доступно за посиланням: https://er.dduvs.in.ua/bitstream/123456789/1424/1/%D0%98%D0%BD%D1%82%D0%B5%D0%BB_%D0%B2%D0%BB%D0%B0%D1%81%D0%BD.pdf (дата звернення – лютий 2021 року)
5. Цибульов П.М., Основи інтелектуальної власності; доступно за посиланням: <https://buklib.net/books/32637/> (дата звернення – лютий 2021 року)
6. *Верховна Рада України*, Закон України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» №3689-XII від 15.12.1993 року; доступно за посиланням: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3689-12#n217> (дата звернення – січень 2021 року)
7. Верховний Суд, Постанова від 06.02.2020 року у справі № 910/13822/16; доступно за посиланням: <https://reyestr.court.gov.ua/>

- gov.ua/Review/87426712 (дата звернення – січень 2021 року)
8. Верховний Суд, Постанова від 28.05.2020 року у справі №910/13119/17; доступно за посиланням: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/89595203> (дата звернення – лютий 2021 року)
9. Можайкіна О. С. Поняття та зміст основних принципів медіації в цивільно-правових відносинах. Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції, 2017 р., № 5, с. 55
10. Авторський колектив Т. Білик, Р. Гаврилук, І. Городиський, Н. Данилко та ін., Медіація у професійній діяльності юриста; доступно за посиланням: <https://www.legalaid.gov.ua/wp-content/uploads/2020/01/mediatsiya-u-profesijnij-diyalnostiyurysta.pdf> (дата звернення – лютий 2021 року)
-

Pyrtskhalava K. Z. Ukraine's legal security for protecting the objects of intellectual property rights. Current state

In this article an analysis of the current state of legal protection for intellectual property objects in Ukraine is provided. The article explores the evolution of the legislative framework in Ukraine that regulates the field of intellectual property. The article highlights both positive aspects of the current legal framework, such as alignment with European standards, support for innovation and creativity, and negative aspects, such as difficulties in protecting the rights of owners. Furthermore, the article emphasizes the challenges faced by rights holders. The article's author calls for further reforms and improvements to the legal environment to ensure effective protection of rights holders in Ukraine and the creation of a conducive atmosphere for innovation and creativity. In the article the concepts of 'legal provision' and 'legal regulation' are elucidated, and their relationship is examined. Definitions of the notion 'object of intellectual property rights' are provided, and a classification of objects of intellectual property rights is presented. The purpose and objectives of legal regulation in the field of intellectual property rights are analyzed. The article presents forms of intellectual property rights protection. It provides a list of current legislative acts ensuring the protection and safeguarding of intellectual property rights in Ukraine. Gaps in the national system for protecting intellectual property rights are examined, and potential solutions are proposed. The article cites the practices of national courts in resolving disputes related to infringements of intellectual property rights. Alternative methods of protecting intellectual property objects, including mediation, are analyzed, highlighting the advantages and disadvantages of this procedure.

Key words: *trademark, sign for goods and services, intellectual property, domain, domain name, domain disputes, court practice, use of trademark.*